

Arrest

nr. 231 677 van 23 januari 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ACER
Brugstraat 5 / 18
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 september 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 november 2019 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ACER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster, van Nederlandse nationaliteit, is op 7 november 2017 naar Turkije vertrokken samen met haar echtgenoot. Zij keerde op 16 juli 2019 terug naar België. Verzoekster werd bij aankomst aangehouden op de luchthaven te Zaventem omdat er een Europees aanhoudingsbevel was uitgevaardigd wgens verdenking inzake terrorisme.

Op 11 september 2019 wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De mevrouw: C. Z. geboren te A., op 28.08.1985 onderdaan van Nederland wordt het bevel gegeven om uiterlijk op 11.10.2019 het grondgebied van België te verlaten.

Indien nodig kan dit bevel verlengd worden tot na de zitting . Hiervoor wordt de betrokkene verplicht om zich aan te melden op het politiekantoor van haar woonplaats (zie ook voorwaarden, punt 6 van de beschikking van de raadkamer d.d. 10.09.2019).

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, eerste lid, 3°, artikel 44bis en artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: wordt door de Minister voor Volksgezondheid en Sociale Zaken, Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, geacht de openbare orde te kunnen schaden, het gedrag van de betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, zij werd op 16.07.2019 opgesloten onder aanhoudingsmandaat op verdenking van misdrijven in verband met terroristische activiteiten, feiten waarvoor zij mogelijks veroordeeld kan worden.

Uit het bevel tot aanhouding d.d. 03.07.2018 blijkt : “De feiten zijn immers zwaarwichtig en druisen in tegen het maatschappelijk bewustzijn en de sociale orde. Door het plegen van dergelijke misdrijven wordt een belangrijk moreel en materieel nadeel berokkend aan onschuldige derden en de daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering maakt een bedreiging uit voor de openbare orde”. Ingevolge de aard van de feiten waarvan betrokkene verdacht wordt (misdrijven in verband met terroristische activiteiten) concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: gezien voorgaande wordt aan betrokkene een termijn van 30 dagen toegekend om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

In de vragenlijst hoorrecht ingevuld op 18.07.2019 heeft de betrokkene verklaard een partner te hebben in België. Zij heeft verder geen andere redenen aangegeven die haar zouden kunnen belemmeren om terug te keren naar haar land van herkomst. Echter de beschikking van de raadkamer dd. 10.09.2019 legt een contactverbod met haar partner op.

Wat haar partner betreft kunnen we vaststellen dat gedurende haar verblijf in het Rijk betrokkene nooit een aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Uit het administratief dossier van betrokkene kan eveneens geen vrees in het kader van artikel 3 EVRM afgeleid worden.

“(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

“Enig Middel: Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, schendingen 16, 25 en 35 van de Voorlopige Hechteniswet,

1.1. Geschonden bepalingen en bespreking:

1.1.1. Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

1.1.2. Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen - in casu de bestreden beslissing d.d. 11.09.2019) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;
- c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

1.1.3. Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

De motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. Er ontbreken de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd aan de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom het bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker werd betekend.

Verweerster heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Dat de beslissing uitermate gebrekkig is gemotiveerd en bovendien niet klopt. Verweerster heeft door haar houding geen toetsing aan artikel 8 EVRM gedaan.

Gezien het ontbreken van motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken van verzoeker is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

Bijgevolg zijn artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 en 8 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

"Artikel 7, eerste lid, 3e artikel 44 bis en artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980; wordt door de minister voor Volksgezondheid en Sociale Zaken, Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, geacht de openbare orde te kunnen schaden, het gedrag van de betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, zij werd op 16.07.2019 opgesloten onder aanhoudingsmandaat op verdenking van misdrijven in verband met terroristische activiteiten, feiten waarvoor zij mogelijks veroordeeld kan worden.

Uit het bevel tot aanhouding dd. 03.07.2018 blijkt: "De feiten zijn immers zwaarwichtig en druisen in tegen het maatschappelijk bewustzijn en de sociale orde. Door het plegen van dergelijke misdrijven wordt een belangrijk moreel en materieel nadeel berokkend aan onschuldige derden en de daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering maakt een bedreiging uit voor de openbare orde. " Ingevolgde de aard van de feiten waarvan betrokkene verdacht wordt (misdrijven in verband met terroristische activiteiten) concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: gezien voorgaande wordt aan betrokkene een termijn van 30 dagen toegekend om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

In de vragenlijst hoorrecht ingevuld op 18.07.2019 heeft de betrokkene verklaard een partner te hebben in België. Zij heeft verder geen andere redenen aangegeven die haar zouden kunnen belemmeren om terug te keren naar haar land van herkomst. Echter de beschikking van de raadkamer dd. 10.09.2019 legt een contactverbod met haar partner op.

Wat haar partner betreft kunnen we vaststellen dat gedurende haar verblijf in het Rijk betrokkene nooit een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande, wettelijke verblijfsmogelijkheden. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook nooit worden aangenomen. Uit het administratief dossier van betrokkene kan eveneens geen vrees in het kader van artikel 3 EVRM afgeleid worden."

Het komt niet aan de uitvoerende macht toe de uitvoering van beslissingen van de rechterlijke macht onmogelijk te maken, wel integendeel.

Ook op andere wijze worden de regels en ratio van het strafrecht miskend door de bestreden beslissing.

Het strafrecht strekt namelijk tot de veroordeling van de persoon die door het vonnisgerecht schuldig wordt bevonden aan de hem tenlastegelegde feiten.

Door verzoekster te verplichten het Belgisch grondgebied te verlaten, zal verwerende partij het de rechterlijke macht onmogelijk maken zulks te effectueren, minstens door de tenuitvoerlegging daarvan te hypothekeren.

De beslissing die de Correctionele rechtbank te Leuven stelt in haar beschikking van 10 september 2019 meldt het volgende:

1. Vaste woon- en verblijfsplaats hebben te Sint Joost Ten Node

2. Wekelijks aanbieden op het politiekantoor van de woonplaats

Verwerende partij maakt de naleving van de voorwaarden quasi onmogelijk door het bevel af te nemen om het grondgebied af te leveren.

Verwerende partij stelt verder in haar beslissing dat het bevel kan verlengd worden indien het nodig wordt geacht.

Deze stelling gaat absoluut niet op aangezien het bevel een administratieve beslissing is dewelke niet zomaar gekoppeld kan worden aan toekomstige gebeurtenissen en als het ware haar eigen leven gaat leiden.

De beslissing heeft onvoldoende rekening gehouden met de verplichtingen die verzoekster opgelegd kreeg van de Correctionele rechtbank.

Om deze reden dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

Het middel is ontvankelijk en gegrond."

2.2. Ter terechtzitting legt de advocaat van verzoekster een vonnis neer van de correctionele rechtbank te Leuven d.d. 3 december 2019. In dit vonnis wordt met betrekking tot de tenlasteleggingen aan het adres van verzoekster geoordeeld:

- dat er onvoldoende feiten aanwezig zijn om verzoekster schuldig te verklaren aan de tenlastelegging A4 (deelname aan de activiteiten van een terroristische groep);
- dat er grond is tot vrijspraak met betrekking tot de tenlastelegging B4 (verlaten van het grondgebied met het oog op deelname aan de activiteiten van een terroristische groep).

Verzoekster werd met andere woorden vrijgesproken van de haar ten laste gelegde feiten.

Het betreft te dezen een element waarvan verzoekster niet eerder kennis kon hebben. Het feit dat verzoekster werd vrijgesproken van de feiten van openbare orde die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, is mogelijk een decisief element, waarmee ook een nieuwe grondslag aan het middel wordt gegeven. *In casu* moet het nieuw middel als ontvankelijk worden beschouwd, nu verzoekster niet in de mogelijkheid was het vonnis van 3 december 2019 eerder aan te voeren (RvS nr. 223.663 van 30 mei 2013).

Ter terechtzitting gevraagd of zij meer tijd wenst om van dit nieuwe element kennis te nemen met het oog op een nuttig verweer, antwoordt de verwerende partij dat dit niet nodig is en dat zij naar de "*wijsheid*" verwijst.

2.3. Het gegeven dat verzoekster (nog) niet werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet, verhindert verweerder niet om op basis van de vastgestelde feiten op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. Verweerder kan op grond van een eigen onderzoek een standpunt innemen met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

Dat ontheft de verwerende partij echter niet van de naleving van het zorgvuldigheidsbeginsel, dat inhoudt dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

In casu blijkt dat de verwerende partij zich bij de beoordeling van het veiligheidsrisico uitsluitend heeft gesteund op het bevel tot aanhouding van 3 juli 2018. Er blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing niet of zij rekening heeft gehouden met andere elementen *à décharge*. Nu naderhand is gebleken dat verzoekster volledig werd vrijgesproken van de haar in de bestreden beslissing verweten feiten, dient te worden besloten dat de verwerende partij onbehoedzaam te werk is gegaan en niet met de gepaste zorgvuldigheid is nagegaan of er ook elementen waren die in het voordeel van verzoekster spraken.

Het enig middel is gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 september 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT